

A Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti Tagozata Életút díjakat és Művészetpedagógiai Elismerő Okleveleket adott át 2024-ben is

2024. november 26-án, a Magyar Művészeti Akadémia Akadémiai Klubjában a Művészetelméleti Tagozat – ahogyan 2016 óta minden esztendőben – ismét díjakat adott át. Ketten – Dr. Borcsa János irodalomkritikus és Orient Enikő textilművész, művésztanár a tagozat javaslatára kapták meg az MMA Életút díját. Nyolcan – Benedek Krisztina Mária néptánc és népi ének művésztanár, táncelméleti szakíró, Fülöp Katalin könyvtáros-tanár, Hock Bertalan orgonaművész, tanár, Simon Izabella zongoraművész, Szabó István ütőhangszeres művész, egyetemi tanár, Szász Józsefné Réger Judit hegedűtanár, a Weiner–Szász Kamarazenekar alapítója, Tölgyesi Katalin művészetpedagógus, kurátor, Vona Éva drámapedagógus – a tagozat által megszavazott művészetpedagógiai elismerő oklevelet vehettek át. Mindannyian rövid beszédben köszönték meg az elismerést. Az ünnepségen részt vett Dr. Richly Gábor, az MMA főtitkára, számos akadémikus és meghívott vendég. A díjazottakról szóló laudációkat akadémikusok, illetve felkért szakemberek írták és olvasták fel. Az okleveleket Dr. Solymosi-Tari Emőke zenetörténész, a Művészetelméleti Tagozat vezetője adta át, és ő volt a bensőséges hangulatú ünnepség háziasszonya is. Köszönet illeti az esemény megszervezéséért és a jelen összeállítás elkészítéséhez nyújtott segítségért Lőrincz Annát, a Művészetelméleti Tagozat titkárát. Az alábbiakban valamennyi laudáció olvasható, teljes terjedelmében.

A díjazottak (Hock Bertalan kivételével) és a díjak átadója (fönről lefelé és balról jobbra): Borcsa János, Szabó István, Vona Éva, Orient Enikő, Fülöp Katalin, Simon Izabella, Tölgyesi Katalin, Solymosi-Tari Emőke tagozatvezető, Szász Józsefné Réger Judit és Benedek Krisztina Mária az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

DR. BORCSA JÁNOS
(Életút díj)

Borcsa János és Solymosi-Tari Emőke az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Dr. Borcsa János – irodalomtörténész, kritikus, szerkesztő, helytörténész, kultúraszervező, tanár, könyvkiadó – a Kárpát-medence legkeletibb magyar városában, Kézdivásárhelyen született, 1953-ban. 1976-ban szerzett tanári oklevelet a Babeş–Bolyai Tudományegyetemen, ugyanitt doktorált summa cum laude minősítéssel. Hívták tanítani a Babeş–Bolyai Egyetemre, eleinte családi kötelezettségeire hivatkozott, majd úgy döntött, nem hagyja el szülőföldjét. Az egyetemi évek óta szülőfalujában, a Perkő-hegy lábánál fekvő Kézdiszentléleken és Kézdivásárhelyen él. Több mint három évtizedig Szentkatolnán tanított, rövid ideig, 1990–92-ben volt a Dacia Kiadó lektora, a Jelenlét lap szerkesztője, a kézdívasárhelyi Bod Péter Tanítóképző tanára. 1989 után Kovászna megyei napilapok (Háromszék, Székely Hírmondó) munkatársa, szerzője.

Dr. Borcsa János az erdélyi harmadik Forrás-nemzedék meghatározó kritikusa, irodalomtörténésze. Négy évtizedes, magas szakmai minőségű és etikai szempontból töretlenül hiteles munkásságával jelentősen hozzájárult a 20–21. századi egyetemes magyar irodalom értékkijelöléséhez. Monográfiát írt Méliusz Józsefről (1909–1995), pályaképet, tanulmányok sorát az idősebb nemzedéktől a legfiatalabbakig (Páskándi Géza, Kányádi Sándor, Szilágyi István, Ferenczes István, Markó Béla, Fekete Vince). A tragikus sorsú költő, Boér Géza (1952–1989) írói hagyatékának elkötelezett gondozója.

Rendszeres meghívottja rangos Kárpát-medencei irodalomtudományi konferenciáknak (Kolozsvár, Budapest, Pozsony). Tanulmányait a legnívósabb folyóiratok közlik (Kortárs, Hítel, Székelyföld, Helikon). A rendszerváltás után bekapcsolódott Felső-Háromszék kulturális életébe és örökségének ápolásába. Könyvbemutatók, kiállításmegnyitók, emlékkonferenciák

résztevője és szervezője. 1998-ban megalakította az Ambrózia Kiadót, a régió honismereti, művészeti kiadóját (Bakk Miklós, Jánó Mihály, Németh Csaba, Tüdös S. Kinga munkáit, Szentkatolna, Esztelnek, Kézdiszentlélek, Gelence emlékeit jelenteti meg). Kiemelkedő érdeme a nyelvzseni és nyelvtudós Szentkatolnai Bálint Gábor (1844–1913) életműve utóéletének gondozása. A Kárpát-medence legkeletibb magyar régiójában a helyi értékek föltárásában, közreadásában egyszemélyes intézményként teljesít példázatos missziót.

Szabad székely ősei katonai szolgálattételrel tartoztak a hazának – a Borcsa család már a 17. század első éveinek katonai összeírásaiban megjelenik, majd rendre a szellem és a tudomány harcmezéjén is. Az első dokumentált írástudó a családban – az esztelneki ferencesek szemináriuma 1692–93-as jegyzéke szerint – Borcsa András, aki később jogi dokumentumok készítőjeként tűnik fel. Egy másik felmenője, Borcsa Elek a magyar reformkor évtizedeiben lelkipásztorként szolgált Gelencén, szülőfalujában pedig iskolát alapított – ők is fogják, vezetik János ceruzáját.

Dr. Borcsa Jánosnak, az MTA köztestülete külső tagjának eddig tizenhárom önálló kötete jelent meg, és ennél is több szerkesztésében, gondozásában vállalt szerepet. Munkásságát 1986-ban a Romániai Írók Szövetsége Debüt díjjal, A Hét 1994-ben nívódíjjal, a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége Tudományos Tanácsa 2012-ben Apáczai-díjjal, a Székelyföld folyóirat 2014-ben nívódíjjal, a Magyar Köztársaság elnöke 2018-ban Magyar Arany Érdemkereszttel ismerte el.

„A rendszeres és tudományosan megalapozott elvszerű irodalomkritika igényét Bajza József hirdette meg a reformkorban. Azt gondolom, ma sem tekinthetünk el ettől az igénytől” – vallja dr. Borcsa János, aki konok következetesen eme ars poetica jegyében alkotta meg nagy ívű életművét.

Örvendünk, hogy a Művészetelméleti Tagozat javaslatára az MMA ily kiválóságnak ítélte meg az Életút díjat – szeretettel gratulálunk!

Pécsi Györgyi,
József Attila-díjas irodalomtörténész, az MMA elnökségi tagja

Pécsi Györgyi olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

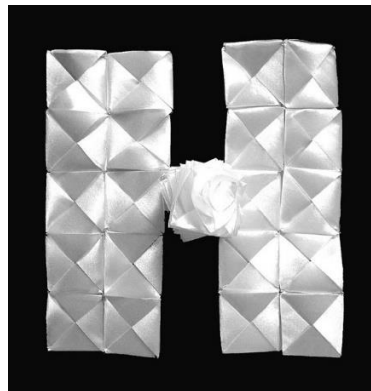
ORIENT ENIKŐ (Életút díj)

Prokopp Mária, Orient Enikő és Solymosi-Tari Emőke az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Orient Enikő textilművész munkássága hatalmas ajándék a magyar társadalom egésze számára. Végtelenül szerény művész, aki érzi parányiságát az Élet ura és Teremtője közelében. Mert ott él az Ő közelében, már itt a földön is nagy békében és boldogságban.

Örök csodálkozás az élete: a Nagy Művész szeretetének káprázatos világából mindig tud rácsodálkozni a szépségre, a jóságra és az igazságra. S ezt sugározza a 20. és 21. század emberei felé, akik ezt megértik, vagy legalábbis megsejtik, ezért vannak oly sokan minden kiállításán. Egyre többen merítenek erőt Orient Enikő művészetéből, amely mély szimbólumokat jelenít meg, amely megszólítja az embereket a tisztaságukkal, az arányosságukkal, a nyugalomukkal, a kiegyensúlyozottságukkal, a fényükkel, és perspektívát nyitnak az emberek számára. Meggyőződnek a művei láttán, hogy az Ég és a Föld valóban összeér! Van remény! Valóság a boldog jövőnk, ha meghalljuk Enikő hangját, és elfogadjuk Enikő életének az üzenetét, és vele együtt felfelé tekintünk. Felfedezzük a rejtőzködő szeretetet, a látható és a láthatatlan világ egységét! Tudunk rácsodálkozni a jelképekre, mint például a kórházakat jelző H-betű táblákra, amelyben a két oszlopot az illatos rózsa kapcsolja össze, mert van gondviselés, és van feltámadás a bajból, a betegségből.

Orient Enikő: Marburgi kórház alapköve

Teréz anya kétszer is járt hazánkban az ő halk, törékeny kis alakjával, és sokak azóta is figyelnek a csendességre, és meghallják a Nagy Művész üzenetét, amelyet az igaz művészek, mint Orient Enikő, felerősítenek, hogy eljusson a hang, a hívó szó mindenkihez. Köszönjük Orient Enikőnek, hogy a 20–21. század zajában megtalálta az utat minden generációhoz.

Ő a művész-tanárok példaképe. Egész életét a budafoki Nádasdy Kálmán Alapfokú Művészeti Iskolában az ifjúság, a jövő szolgálatába állította. Ez az iskola is hazánk egyik oázisa. Tartóoszlopa Szent István örökségének, ahol a pompás tanári kar együtt nyitja fel a gyermekek szemét az igazi értékekre. Enikő ott is belevéste a gyermekszívekbe az üzenetét: *„Alkotásaimban a látható és láthatatlan világot jelenítem meg. Mélységbe, magasságba viszem a gondolatokat, szóljanak a természet vagy a lélek rezdüléseiről, vagy legyenek a szövegek betűi.”*

Orient Enikő sokoldalú művész, a festett textilképein kívül a pasztellképei és a papírhajtogatással és papírvágással alakított remekművű kisplasztikái is magas művészi fokon sugározzák mély szimbolikus gondolatvilágát. Az utóbbi egyéni technikának a kialakítását a japán kirigami ösztönözte.

Orient Enikőt magas színvonalú, eredeti művészi munkássága számos hazai díjban részesítette és a nemzetközi, főképpen japán művészeti díjai jól jelzik, hogy méltán megérdemelte a Magyar Művészeti Akadémia 2024/2025. évi Életút díját.

Prokopp Mária,
Széchenyi-díjas művészettörténész, az MMA levelező tagja

Prokopp Mária olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

BENEDEK KRISZTINA MÁRIA
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Benedek Krisztina Mária az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Benedek Krisztina Mária Gödöllőn élő előadóművész, mesterfokozatú néptáncpedagógus, táncelméleti szakíró és népi énektanár. Néptáncosként „A Népművészet Ifjú Mestere”. Hangját a népszerű Kolompos együttes lemezeiről ismerhetjük. Jelenleg a Rokkka zenekar énekesnője és dalszerzője. Krisztina az élménypedagógia hiteles képviselője, mondóka- és játékgyűjtemények, szakmai cikkek és versek írója, rigmusok rajzolója, a *Tündérborsó, csillagkapu* c. mondókagyűjtemény és a *Cibri, cibri... Galga menti játékfűzések* c. könyv szerzője, valamint a Móra Kiadó gondozásában megjelent *Kerekítő* könyvsorozat zenei szerkesztője és közreműködője.

Az élő népszokásokkal már kisgyermekkorában találkozott Galga menti nagyszülei révén. Fiatalon adatközlők, néptánc-, népzenei- és népművészeti együttesek, fesztiválok és táborok sokaságát járta végig, s az összegyűjtött folklorisztikai tapasztalatai később az oktatásban és az alkotásban teljesedtek ki. A Muharay Népi Együttesben eltöltött évek, majd hivatásos táncosként és énekes szólistaként a Duna Művészegyüttesben szerzett élményei is ösztönözték, hogy játékfűzéseket és koreográfiákat készítsen. Mindig szem előtt tartotta a még élő, idős falusi emberek népi kultúrájának életben tartását, így hagyományörző együtteseket és népdalköröket vezetett a Galga és a Rákos mentén. Saját módszereinek kidolgozását és közzétételét Táncművészeti Egyetemi tanulmányainak kiváló eredményei, főiskolai oktatói gyakorlata, valamint a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem felkérése ösztönözte, melynek során művészeti képességfejlesztő jógyakorlatok foglalkozásmoduljait óratervekben és videófelvételeken rögzítette tanítványaival. Ez a kreatív rendszerező munka hívta életre a

Csodabab Tanodát, melyben jelenleg 2383 pedagógus hospitál ingyenesen. Tündérborsó-Mondókázó, Táltosodó-Táncoló, LélekÉnek-Daloló és Rigmusokat-Rajzoló várja az új ötletekre és megújulásra vágyó kollégáit. Saját művészetpedagógiai metodikájának továbbadására műhelynapokat szervez, szakmai konferenciákon és továbbképzéseken tart előadásokat. Mindig kiemeli a magyar nyelv gyógyító erejében rejlő magyarázatokat, s az ehhez tartozó utakat, melyeken a SZERtelen gyermekek is eljuthatnak a SZERfeletti minőségekhez.

Krisztina 37 éve tanít, s jelenleg több mint 400 gyermeket vezet be hetente a magyar néphagyomány kincsestárába; baba-mama foglalkozásokon, ovis Zene-Csoda-Várak szakmai vezetőjeként, általános iskolai néptánc- és zeneiskolai népi ének órákon a Gödöllői Damjanich Iskolában és a Frédéric Chopin Zenei Alapfokú Művészeti Iskolában. Ezalatt az idő alatt sok-sok népi énekcsoportot alapított, növendékei országos, sőt nemzetközi népzenei versenyeken is sikeresen szerepeltek, s többen választották hivatásuknak a táncos és énekes művészi pályát. 12 éve rendszeres meghívottja a Műpa gyermekműsorainak; a Cifra Palotában családi Kerekítő Tippentőt vezet, a Hetedhét táncházak énektanítója és mesemondója, a Fesztivál Színház matiné koncertjeinek énekes-mesélője. Találkozhattak már vele a családok a Magyar Zene Házában, nyaranként pedig a Művészetek Völgyében Kapolcson, a Kaláka Versudvarban.

Színvonalas és sokrétű pedagógiai és előadóművészeti tevékenységét Gödöllő Kultúrájáért Díjjal és Gödöllő Városért kitüntetéssel, valamint a Körösfői-Kriesch Aladár Művészeti Alapítvány emlékplakettjével ismerték el lakhelyén. Nagyon fontos számára a tanulás, folyamatosan képzi magát. Idén szeptembertől ismét a Táncművészeti Egyetem hallgatója, stresszkezelés és kiégésprevenció szakirányú továbbképzési szakon. Krisztina négy gyermek – köztük két táncművész – édesanyja és három kisfiú boldog nagymamája. Hivatástudata és embersége példaértékű, művészetpedagógiai módszerei szellemi örökítésre érdemesek.

Festő Boglárka,
a Gödöllői Damjanich János Általános Iskola igazgatója

Festő Boglárka olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

FÜLÖP KATALIN
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Fülöp Katalin és Solymosi Tari Emőke az MMA díjátadó ünnepségen (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

I.

Nagyon jó dolga van Karcsikának, mert laudációjában gyorsan átadhatja a komoly, szakmai részeket Bozzai Juditnak, és ő szabadon mesélhet csaknem fél évszázados kapcsolatáról, ami Fülöp Katalinhoz kapcsolja.

Főiskolás voltam Szombathelyen, ő könyvtáros volt ugyanabban a városban, a Berzsényi Dániel nevét viselő Megyei és Városi Könyvtárban. Az lett volna az igazi csoda, ha nem találkozunk. De csodák nincsenek, találkoztunk. Dr. Kiss Gyula, Nagy Árpádné, Lőrinczi Huba „fenyegető” fellépésének köszönhetően hetente legalább fél tucat könyvet kellett elolvassunk, melyek közül mondjuk a *József és testvérei* átlagos hosszúságúnak számított. Könyv, könyvtár, könyvtáros, Fülöp Kati, átolvasott éjszakák.

Eddig lehetne szokványos, sablonos egy főiskolai diák és egy könyvtáros kapcsolata. De ez az emlegetett hallgató nemcsak hallgatott, de beszélgetett is, nemcsak olvasott, de fotografált is. Tele volt (van) a lelkem Krúdyval, mindenhol őt láttam, mindenkiben őt vagy alakjait kerestem. Fotók százain próbáltam megidézni, megmutatni a ránk örökül hagyott világot és kerestem azokat a kortársaimat, akikben felfedezhettem valamelyik hősét, hősnőjét.

Mit tesz Isten, Fülöp Katalin, a könyvek mögé rejtőző, halkszavú, rebbenően érzékeny lány ilyen volt. Innentől már nemcsak olvastam a kezembe adott könyveket, de fényképeztem is őt

hajnalban és alkonyatkor, parkban, erdőben, Jákon a középkori kövek között. És ő mindezt angyali türelemmel viselte, Krúdy meg nyilván megengedően mosolygott a felhők felett.

Eltelt egy csomó év, évtized, az akkor exponált képek még mindig sugározzák az akkori hangulatainkat, s én pedig csak csodálom Katót a meseműhelyéért, a mesepedagógia eredményeit a gyakorlatban visszaigazoló, csillogó szeművé vált gyerekekért körülötte, s azért, mert valami reménysugarat vetít az egyre szürkébbé váló horizontunkra. Hozhattam volna fotókat, amint ez a nyugdíjas néni önfeledten szökdécsel a lurkók között, vagy arról, hogy azok kikerekedett szemekkel, elnyílt szájakkal nézik, hallgatják a kör közepén álló Kató nénit, aki rendületlenül mesél, mondja azokat a mondókákat, versikéket, amiket mi még otthon, jobbra a nagyszüleinktől hallottunk. Mi van ebben, kérdezhetik? Én meg visszakérdeznék: ma kiktől leshetik el, tanulhatják meg ezeket, ha a mostani szülők már 3-4 évesen mobiltelefont adnak a kezükbe, hogy lekössék őket, és tévét, videót nézzenek velük óraszám, csak hogy csendben maradjanak?

Fülöp Katalin nem csodát csinál. Csak konokul, megátalkodottan mutatja, tanítja mindazt, ami régen volt, ezzel nagyon is újat mutatva e megváltozott világban. A többit hallgassák meg Bozzai Judittól.

Kincses Károly,
Balogh Rudolf-díjas fotómuzeológus, az MMA rendes tagja

II.

Sok évvel ezelőtt fiatal gyermekkönyvtárosként ismertem meg Fülöp Katalint, aki akkor már tapasztalt iskolai könyvtárosként hidat képezett a szombathelyi Paragvári Utcai Általános Iskola diákjai és korábbi munkahelye, a Berzsényi Dániel Könyvtár mindig nyüzsgő gyermekkönyvtára között. Együtt, egymás mellett munkálkodtunk két szomszédos intézményben azzal a céllal, hogy a gyermekek számára az irodalommal való élményszerű találkozás a mindennapok részévé válhasson. Akkor még nem sejtettük, hogy Kató nyugdíjba vonulásával munkakapcsolatunk majd nem lazulni fog, hanem egyre erősebb lesz és gyönyörű virágot bont. De ezen a ponton már nem is érdemes munkáról beszélnem, hiszen sokkal inkább egy küldetés, egy szenvedély, egy örök hivatás szemtanúja vagyok.

Tudjuk, hogy az olvasóvá nevelés a rendszeres mesehallgatással kezdődik. Fülöp Kató eszköze pedig a mese, ami rólam, Önökről és mindannyiunkról szól. A mese, amellyel Kató varázsolni képes. A Népmesekincstár Mesepedagógia módszerével, az „Egyszer volt meseműhely” keretein belül megalkotott foglalkozásai értékeket mentenek és örökítenek tovább. Ötvöződik bennük mindaz, ami Ő maga, amibe beleszületett és amiben felcseperedett. A rendszeresen köré gyűlő óvodás és kisiskolás gyermekek számára találós kérdésekkel, élőszavas mesemondással, népi játékokkal és nem utolsósorban kreatív alkotó tevékenységgel nyit utat önmaguk megismeréséhez, a világ felfedezéséhez s benne a saját helyük megtalálásához. A mesefoglalkozások idejére a gyermekkönyvtár játszószobájába beköltözik a falusi frissesség, szinte érezni lehet az érő gyümölcs illatát, hallani a szalma zizegését a jászolban. A jáki szülői házban elhangzott dalokat, mondókákat, elvégzett rítusokat adja tovább azokkal a módszerekkel, amikkel meg tudja szólítani a ma gyermekeit is, spontán önkifejezésre ösztönözve őket, szárnyat adva képzelőerejüknek. Hiteles, mert magából ad, de kész befogadni az újat is, hozott tudását folyamatosan és módszeresen gyarapítja.

Fülöp Kató a művészettel nevelést lehetőségként éli meg. Lehetőségként a tabutémák feldolgozására, a problémás helyzetek feloldására, a speciális figyelmet igénylő gyermekekkel való foglalkozásra. A halál, a gyász, a csúfolódás, a félelmek, a kihívások keltette szorongás témái éppúgy megjelennek műhelyein, mint az öröm, a szeretet és a kacagtató tréfa. Tudja, hogy a mesemondás felelősséggel jár. Érzékenyen figyel a rábízott lelkecskékre, mindig válaszol az – olykor kimondatlan – kérdésekre is, ha máshogy nem lehet, hát egy öleléssel.

Szerencsés vagyok, mert közvetlen közelről láthatom a hozzá rendszeresen visszatérő gyermekereget. Szemükben figyelem, bizalom, várakozás, a társas együttlét és az alkotás öröme utáni vágy. Hallhatom a szülők beszélgetését, az elégedettség, a hála szavait. Érezhetem a szeretetet, ami a régi tanítványok felbukkanásakor szinte kézzel tapintható.

Laudáció, annyit tesz, dicséret. De én nem csak dicsérni szeretném Fülöp Katót, hanem biztatni is, hogy tervezzen még, hogy ne hagyja abba a mesélést, hogy tartsa meg erejét, hitét, kitartását még sokáig.

1988 nyarán Lázár Ervin így írt naplójába: *„Lehetséges, hogy az az energia, ami a szeretetünkben, jobbra való törekvésünkben, hasznos munkánkban testesül meg, az nem vész el – mint ahogy az energia nem vész el, hanem valami magasabbrendűvé alakul, egy olyan világgá, amit Isten célul tűzött ki maga elé. Nagyon sok szeretet, nagyon sok jó cselekedet, nagyon sok hasznos munka át fogja alakítani a világot, a mainál magasabbrendűvé. Ez a megváltás. És aki tesz ezért a megváltásért, az részesül is belőle. Aki meg nem, az visszahullik az anyagba. Por lesz. Fény helyett.”*

Köszönöm neked Kató, hogy példádval mutatod nekünk a fényre válás felé vezető örömteli utat!

Bozzai Judit,
a Berzsényi Dániel Könyvtár gyermekkönyvtárosa

Bozzai Judit olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

HOCK BERTALAN
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Hock Bertalan és Solymosi-Tari Emőke az MMA díjátadó ünnepségén
(Fotó: Nyirő Simon)

Hock Bertalan 1953-ban zenész családba született: édesapja az Operaház oboistája volt, emellett vidéki zeneiskolák tanáraként és a Mátyás-templom zenekarának tagjaként is működött. Maga Bertalan a zeneiskolában először zongora szakos volt, de érdekelték más hangszerek is: a gitár, a blockflöte és a hegedű. Legfontosabb hangszerét, az orgonát viszonylag későn, érettségi után találta meg, amikor a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán végzett mérnöki tanulmányok mellett Baróti István vezetésével a Járdányi Pál Zeneiskolában orgonálni kezdett. Már diplomás mérnök volt, amikor 1976-ban felvételt nyert a Zeneakadémia orgona tanszakának II. évfolyamára, ahol Gergely Ferenc lett a mestere. Mind Barótitól, mind Gergely Ferencről, illetve Weimarban Rainer Böhme professzortól rengeteget tanult, és az orgona mind előadóművészként, mind hangszerépítőként, mind pedig zenetanárként meghatározó hangszere lett egész további életének.

Zeneakadémiai tanulmányainak megkezdésével egy időben nyerte el a Budavári Nagyboldogasszony (Mátyás)-templom orgonista állását Tardy László karnagy úr (az MMA rendes tagja) javaslatára, s ez egész orgonaművészi pályáját meghatározta: 1976-tól 2020-ig, nyugdíjazásáig látta el a Mátyás-templomban az orgonával kapcsolatos feladatokat, mind a liturgiában, mind koncertek szölistájaként és kísérelőjeként, mind nagyszabású orgonahangverseny-sorozatok szervezőjeként. Az ő tervei alapján történt a templom csodálatos Rieger-hangszerének felújítása, amely 2015-ben fejeződött be. Az ő elgondolása alapján épült fel a nagyorgona tehermentesítésére – a Schulek Frigyes terveiben „kis zenekarzatként” szereplő Máltai teremben – a templom új „karorgonája” is, amely jelentősen gazdagítja mind a kántorok, mind az orgonaművészek játéklehetőségeit. Mint szakértő bekapcsolódott a hazai történelmi hangszerek megóvásának munkálataiba, tervező-szakértője volt a Pusztaszabolcsi

Plébániatemplom és a sárospataki Szent Erzsébet-templom műemlék orgonája helyreállításának.

Előadóművészi pályája során Hock Bertalan bel- és külföldön különösen Liszt Ferenc és a francia szerzők orgonamuzsikájának kiemelkedő tolmácsolásával tűnt ki, számos lemez- és CD-felvétel örzi játékát. Európa-szerte koncertezett szólistaként, de gyakran hívták bel- és külföldi hangversenyeken zenekari művek orgonaszólamának megszólaltatására is.

Számunkra most elsősorban zenepedagógiai munkássága fontos, amely azonban mindenkor szoros kapcsolatban állt orgonaművészi és hangszerépítői tevékenységével, azzal párhuzamosan folyt. A tanári munkát 1983-ban kezdte meg mint furulyatanár, majd mint zongorista korrepetitor a XII. kerületi Állami Zeneiskolában, amely később Solti György nevét vette fel. Előkészítő munkája nyomán kialakultak annak a feltételei, hogy a Solti György Zeneiskolában orgonaoktatás is indulhasson. Ehhez jelentős segítséget adott a Mátyás-templom énekkarának grazi kapcsolata, amely lehetővé tette az ottani Mariatrost kegytemplom lebontott orgonájának elhozatalát és a zeneiskola nagytermében való felépítését. Hock Bertalan irányításával és az általa kidolgozott, a hazai alapfokú orgonaoktatás számára jóváhagyott tanterv alapján indult meg a kezdők orgonatanítása a zeneiskolában. Elhivatott pedagógusként páratlan lehetőségeket biztosított növendékeinek például azzal is, hogy vizsgakoncertjeiket a Mátyás-templom nagyszerű orgonáján adhatták. Megismertette őket az orgona belső szerkezetével is, úgyhogy több növendéke aktívan részt tud venni egy-egy hangszer felújításában. Tanítványait versenyekre vitte: a zeneiskolák országos orgonaversenyein több diákja is első díjat nyert, alapfokú tanulmányaik befejezése után sokan felvételt nyertek zeneművészeti szakközépiskolákba, sőt egyesek közvetlenül felsőfokú intézményekben: a budapesti Zeneakadémián, illetve a grazi, újvidéki, szegedi zeneművészeti főiskolán tanulhattak tovább. Azok között, akik nála kezdték tanulmányaikat, ma a határainkon túl is elismert orgonaművészeket és kiváló tanárokat találunk: ilyen például Karosi Bálint Junior Prima Díjas orgonista és zeneszerző, több nemzetközi orgonaverseny győztese, aki jelenleg az Egyesült Államokban a Michigani Egyetem orgonairodalom, egyházzene és improvizáció tanára; vagy Borbély Zoltán, aki az Újvidéki Művészeti Akadémia orgona művésztanára; Balogh Lázár karmester és orgonaművész, a Nagyvárad téri református egyházközség orgonista kántora és kórusvezetője, a Dunamelléki Református Kántorképző tanára; Balog Norbert koncertező orgonaművész, aki jelenleg a Pesti Ferencesek egyik kántora, de emellett tanári munkát is végez a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában. Fontos megemlítenünk, hogy zeneiskolai tanári munkája mellett Hock Bertalan mintegy 25 évig oktatta orgonára, zongorára és partitúraolvasásra a Cecília Egyesület által indított Katolikus Kántortovábbképző és Karnagyképző növendékeit is.

Amikor zeneiskolai működéséből 2016-ban nyugalomba vonult, a Solti György Zeneiskola felterjesztésére Hock Bertalan Pedagógus Szolgálati Emlékérmét kapott. Budapest Főváros XII. kerületi Hegyvidéki Önkormányzata pedig Életmű Díjjal köszönte meg mindenkor lelkesen végzett, sokoldalú és kiemelkedően eredményes munkáját. Örömmel szolgál, hogy most átadhatjuk neki a Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti Tagozatának Művészetpedagógiai Elismerő Oklevelét is, amellyel egy nagyon szerény művésztanár mintegy negyven évnyi tanári munkája és egész példaadó életműve előtt tisztelgetünk.

Eckhardt Mária,
Széchenyi-díjas zenetörténész, az MMA levelező tagja

Eckhardt Mária olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Eckhardt Mária, Hock Bertalan és Solymosi-Tari Emőke az MMA díjátadó ünnepségén
(2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

SIMON IZABELLA
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Simon Izabella az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Ha meghallottam a világhíró zongoraművésznő, Simon Izabella nevét, régebben az első, ami eszembe jutott, a végtelen érzékenysége volt, amellyel a zongorát megszólaltatja, akár szólolistaként, akár kamaramuzsikusként, akár énekes vagy hangszeres művészek zongorista partnereként. Elbűvöli a közönséget szerte a világon, ahol játszik, például a Wigmore Hallban, a Carnegie Hallban, Európa, Amerika, Új-Zéland rangos koncerttermeiben. Később, ahogyan figyeltem a tevékenységét, már az is eszembe jutott róla, hogy milyen jó, ha egy muzsikussal nyitott más művészetek iránt. Mennyire gazdagítja például a kamara.hu című fesztivált, amelyet férjével, a Kossuth-díjas Várjon Dénes zongoraművésszel együtt vezetnek, hogy a hangversenyeket és beszélgetéseket egy kimagasló irodalmi mű gondolati szálára fűzik fel. Az elmúlt években viszont a neve hallatán már attól is előnti a szívemet az öröm, hogy tudom, rendszeresen tart gyermekkoncerteket, pontosabban olyan művészeti programokat, amelyeken a zene mellett jelen van az irodalom, a festészet, és ahol a közönség soraiban ülő gyerekekkel együtt fedezik fel a művészeti alkotásokat. Izabella mindig hatalmas lelkesedéssel készül a gyerekekkel való találkozásra, ők pedig szárnyalnak vele, s a lelkükben sokáig őrzik a kapott élményt.

Nemcsak az ifjú közönség lelkesedik együtt Izabellával, hanem a művésztársak is, mindenekelőtt a férj, Várjon Dénes, és nagylányuk, Várjon Liána, aki – képzőművészeti tehetsége okán – bizonyára sok kisebb gyereknek csinált már kedvet a rajzoláshoz, festéshez. Izabella is megfogadta Kodály tanácsát, vagyis hogy a gyerekeknek csak a legjobb elég jó, ezért elsőrangú külföldi és hazai muzikusokat kér meg, hogy közösen varázsolják el a néhány tucat, de néha száznál is több kisgyereket.

Persze valójában mindezzel együtt is egy *one woman show*-ról van szó, elvégre mindig Izabella találja ki a körbejárando tematikát s hozzá a programot, ő zongorázik szólóban és a meghívott művészvendégekkel, ő válogatja a kivetített festményeket vagy az elhangzó verseket, ő az, aki minderről beszélget a gyerekközönsséggel. És hát azt se felejtjük el, hogy ő az anyukája Liánának, aki a koncertek közben meseillusztrációkat fest, koránál fogva is hidat képezve művész anyukája és a gyerek-publikum között.

De hogyan is kezdődött Izabella életében ez az oly nagy szeretettel szolgáló misszió? Mióta tart ez a lobogó lelkesedés, ez az odaadás a jövő közönsségének kinevelése iránt? Most van éppen 10 éve, hogy a kamara.hu fesztiválon elindította a gyerekkoncertek sorát, és éppen ilyenkor, novemberben a Zeneakadémián minden évben tart koncertet *Varázshang* címen, 6-tól 12 éves gyerekeknek. A léleksimogató eseményeknek hamar híre ment, így több zenekar is felkérte Izellát hasonlóra. A Liszt Ferenc Kamarazenekarnál 4-től 8 éves gyerekeknek adott koncerteket, a Concerto Budapest kicsit nagyobb, 8-tól 12 éves gyerekpublikumát pedig a mai napig megörvendeztetni hasonló eseményekkel. Amikor Mozartról beszél, gyakran pompás 18. századi ruhát ölt magára, így amikor kedves mosolyával megjelenik, az ámulat máris megkezdődik.

Simon Izabella tartott gyermekkoncerteket többek között a Bartók Emlékházban, a Magyar Zene Házában, a veszprémi Hangvillában, a keszthelyi kastélyban, a gödöllői királyi kastélyban, a MOM-központban a Cziffra fesztiválon, és a kalocsai Kék madár fesztiválon is. Az események teltházak, aki ugyanis egyszer megízlelte Izabella műsorainak ízét, az újra és újra szeretne ebből részesülni, legyen gyerek, szülő vagy nagyszülő.

A Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti Tagozata nevében szeretettel gratulálok az elismerő oklevélhez Simon Izellának, a zongoraművésznek, aki oly sok ragyogó művészeti programot álmódott meg a legifjabb publikumnak. Kedves Iza, adjon a jó Isten ihletet, fantáziát, lelkesedést, és persze jó egészséget, hogy még sok-sok gyereknek tudd megadni a művészettel való találkozás örömét.

Dr. Solymosi-Tari Emőke
Széchenyi-díjas zenetörténész, az MMA rendes tagja

Solymosi-Tari Emőke, Simon Izabella, Várjon Dénes és Vona Éva
az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

SZABÓ ISTVÁN
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Solymosi-Tari Emőke és Szabó István az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Szabó István töretlen hittel és energiával neveli és oktatja több generáció óta az ütőhangszeres hallgatókat. Egykori hallgatói az ország különböző részein tanítanak művészeti intézményekben, játszanak szimfonikus zenekarokban, de megtaláljuk őket a határon túl is, Szlovákiában, Tallinban az Észt Nemzeti Operában, Németországban a Jenaer Philharmonie zenekarában és Hollandiában az amszterdami Concertgebouw zenekarában.

Szabó István doktori fokozatát a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen szerezte, ahol 2020-ban habilitált is. A Debreceni Egyetem Zeneművészeti Kar egyetemi tanára és a Besztercebányai Művészeti Egyetem professzora. Szlovákiában az ő nevéhez fűződik a felsőfokú ütőhangszeres képzés megalapítása és a doktori képzés elindítása. 2018-tól a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Doktori Iskola ütőhangszeres alprogramjának alapítója és vezetője.

1993 óta a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Kar ütőegyüttesének vezetője. 2004-ben a Zeneművészeti Kar ütőegyüttese felvette a SONUS Ütőegyüttes nevet: több tematikus est, ütőhangszeres nagykoncert mellett rendezvények és konferenciák, egyetemi és városi események állandó közreműködői. Szabó István kiemelten kezeli az ifjúság zenei nevelését, együttesével rendszeresen tartanak hangszerbemutató élménykoncerteket is. Szimfonikus zenekarral és különböző kamarazenei együttesekkel koncertezett Európa mellett Japánban, Marokkóban és Mexikóban.

Hallgatói nemzetközi versenyen 13 első helyezést, 12 második helyezést, egy különdíjat és egy nagydíjat nyertek. 2019-ben a hallgatóiból alakult TanBorEn Trió lett a győztese a Kamara Virtuózok komolyzenei tehetségkutató versenynek. Az Országos Tudományos Diákköri Konferencián több témavezetettje ért el helyezést, valamint a Magyar Tudományos Akadémia prezentációs versenyén az évek során egyedüli zenészként hallgatója, Lengyel Erik ért el első helyezést.

Több mint 20 hazai verseny zsűrielnöke vagy zsűritagja volt, valamint hat nemzetközi versenyen is zsűrizett. 2018 óta a Magyar Művészeti Akadémia köztestületének tagja.

Számos elismerése és díja közül párat szeretnék kiemelni:

1991: Bartók Béla–Pásztory Ditta-díj a Debreceni MÁV Zenekar tagjaként

2000: Fiatal Művészek Európában támogatói díj (Németország, Padernborn)

2006: Artisjus Előadóművészi díj

2013: Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett

2016: Pro Cura Ingenii díj (Debreceni Egyetem) kiemelt tehetséggondozói munkájáért

2022: Artisjus Pedagógusi díj

Szabó István egész művészi és tanári életútja alapján méltó az MMA Művészetelméleti Tagozat Művészetpedagógiai Elismerő Oklevelére, amelyhez őszinte szívvel gratulálok.

Mohos Nagy Éva,
Liszt-díjas operaénekes, a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Kar professzor emeritusa

Solymosi-Tari Emőke tagozatvezető, Richly Gábor főtitkár és Pécsi Györgyi elnökségi tag az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

SZÁSZ JÓZSEFNÉ RÉGER JUDIT
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Szász Józsefné Réger Judit és Solymosi-Tari Emőke az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Szász Józsefné Réger Judit művészet-nevelő, zenepedagógiai életműve a 20–21. századi magyar hegedűoktatás egyik kiemelkedő jelentőségű egyéni teljesítményeként értékelhető. Nevével, sugárzó egyéniségével napjainkban főként olyan népszerű előadások alkalmával találkozhatott a közönség, mint például az utóbbi években a *Virtuózok* című közkedvelt TV-műsor, amelynek keretében egy-egy csodálatot keltő hegedős-produkciót követően néhány percre felvillant az előadást megalkotó művésztanár személyisége is. Réger Judit ezek közé a csodát teremtő zenepedagógusok közé tartozik, aki minden munkakörében, minden általa oktatott korcsoportban kimagasló eredményeivel hívta fel a figyelmet.

Tanári pályája elsődlegesen az alsófokú hegedűoktatás feladatköréhez kapcsolódott: több mint ötven éven át, sőt még napjainkig is a Józsefvárosi Zeneiskola több száz tanítványát ajándékozta meg kimagasló tudásával, mert tévedhetetlenül felismerte, hogy a hangszeres zenetanítás eredményességének egyik pillére a koragyermekkortól kibontakozó, egységes szempontú zenepedagógiában rejlik.

Réger Judit nem csupán a kisgyermekes oktatásában kamatoztatta tudását, a Zeneakadémián a felsőfokú művész- és tanárképzésben is részt vállalt, s mi több, idővel szinte mindenki tanárává vált, aki hegedűs-tanulmányai és művészi pályája során tanácsaival hozzá fordult. Több mint száz tanítványa a zenei hivatás vonzáskörébe került: ők napjaink művészeiként, tanáraiként Réger Juditot tekintik első mesterüknek.

Művészetpedagógiai eredményei személyesen kialakított új fejezetet képviselnek a

vonóshangszerek elméleti és gyakorlati oktatásában. Kivételes képzettsége és a legújabb pedagógiai nézetek birtokában a hangszeroktatást három alapvető szempontnak: a zenének, a léleknek és a testmozgásnak a szintézisébe helyezte. Az érzelmi intelligencia fejlesztésének módszeréről saját szavaival így vallott: „*A tanítás egy olyan missziós munka, amely során arra kell törekedni, hogy a növendék ráébredjen arra, hogy mennyire gazdagabbá válhat a zenélés által.*”

Réger Judit kimagasló pedagógiai tevékenységén túl a magyar kamarazenei kultúra megújításának kezdeményezője és zenekar-alapítója volt. Célkitűzése eredményeként az ezredforduló éveiben egy saját együttest, a Weiner–Szász Kamarazenekart hozta létre, amely közel három évtizeden át, 1992-től 2019-ig a magyar kamarazene nagy mestereinek – Weiner Leónak és a Weiner Kvartett egykori primáriusának, Szász Józsefnek művészi örökségét folytatta egy megújult kamarazenei hagyomány és repertoár keretében. A kamarazenekar kiváló magyar mestereinek sorából itt csupán az útmutató Simon Albertet és tanítványait emeljük ki, a külföldi karmesterek és hegedűművészek közül a híres Weiner-tanítványokat, Varga Tibort, Pauk Györgyöt, Végh Sándort és Takács Nagy Gábort, akik kimagasló művészi értékekkel, barokk- és kortárszenei bemutatókkal újították meg a korabeli hazai és nemzetközi zeneéletet.

Réger Judit művészetpedagógiai és zenekar-alapító érdemeit számos korábbi kitüntetés értékelte: az *Év tanára* díjat 2017-ben vette át, a következő elismeréseket, mint az *Apáczai Csere János-díjat* és a *Pro Cultura Renovanda Hungariae*-kitüntetést a legutóbb elnyert *Németh László-díj* követte.

Jelen alkalommal a Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti Tagozata tiszteleg Réger Judit kimagasló pedagógiai és zenekar-alapító életműve előtt, amelyet Kodály zenei eszméjének a hangszeres magyar zeneoktatás területén megvalósult művésztanári teljesítményeként értékel.

Magam és az MMA Művészetelméleti Tagozata nevében tisztelettel gratulálok Réger Judit életre szóló, nemzedékeket megszólító, művészetre nevelő munkásságához.

Berlász Melinda,
Széchenyi-díjas zenetörténész, az MMA rendes tagja

Berlász Melinda olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

TÖLGYESI KATALIN
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Tölgyesi Katalin az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Tölgyesi Katalin – művészetpedagógus, rádiós műsorkészítő, kurátor, az ARTalakulás Galéria alapítója – már több mint tíz éve dolgozik, főleg középiskolákkal, művelődési házakkal, galériákkal együttműködve. A vizuális kultúra oktatását a drámapedagógia eszközeivel kombinálva bizonyította, hogy a legkülönbözőbb egyéni és társadalmi traumák feldolgozásának eszköze lehet a művészettel nevelés.

Koncepciója tudományos alapját Virág Teréz pszichológus KÚT programja képezte, melyet ma lánya, dr. Bárdos Katalin folytat. Az első- és másodgenerációs holokauszt túlélők traumáinak feldolgozásakor legfőbb tapasztalata volt, hogy szükséges megtanulnunk azt, hogyan viszonyuljunk egymás fájdalmához.

Tölgyesi Katalin egyik specifikus, egyre népszerűbb projektje a *SOA fájdalma – nemzetünk traumája* címmel már több város számos iskolájába, de más intézményekbe is meghívott program. A fővároson kívül Miskolcon, Székesfehérváron, Budaörsön, Sopronban láthatták középiskolások százai a programot, részben tanórákon, részben kiállítások helyszínein. Mintegy tíz éve először az Újbudai József Attila Gimnáziumot kereste föl együttműködési szándékával, s ide folyamatosan visszatér. A tanárok – itt is – örömmel fogadták, hiszen túl a holokauszton, a rasszizmus különböző formái ma is jelen vannak a diákok mindennapjaiban, s mint mondják, munkájukat megkönnyíti, érvényesebbé, hatékonyabbá teszi Tölgyesi Katalin komplex, a műalkotásokat felhasználó megközelítése. A témába illő filmeket, filmrészleteket is rendszeresen vetít.

Kertész Imrét idézve: „a Holocaustról egyedül az esztétikai képzelőerő révén nyerhetünk elképzelést. ... az, amit így elképzelünk, már nem pusztán a Holocaust, hanem a Holocaustnak a világtudatban tükröződő etikai következménye...” Erre az etikai következményre, a morális rádöbbenésre és felismerésre, továbbgondolásra van szükségünk.

A legutóbb (2024 őszén) megnyílt székesfehérvári kiállítás megnyitóján mondta: „Ez a kiállítás arra tanít és figyelmeztet, hogy ahhoz, hogy a népiértés ne ismétlődjön meg, látnunk kell egymásban az embert, nem szabad hagyni, hogy bármilyen ideológia újra fanatikussá és egymásra uszíthatóvá tegyen. Emlékeznünk szükséges az üldözött honfitársainkra, akiket a honfitársaik a társadalomból, a térből és időből végleg kiteszítettek. Ez a tragédia mély nyomot hagyott a nemzet lelkén. Közünk van egymáshoz! Szükségünk van arra, hogy empátiával közeledjünk egymáshoz.” Hogy erre a tudásra magunknak és a felnövekvő generációknak épp napjainkban mennyire szüksége van, volna, azt nem kell magyaráznom.

Feltétlenül meg kell említeni azoknak a kortárs képzőművészeknek a nevét, akik megismerve Katalin célját, minden ellenszolgáltatás nélkül, bizalmi alapon bocsátják/bocsátották rendelkezésére alkotásaikat. Többek között Fehér László, Féner Tamás, Roskó Gábor, Bálványos Huba, Kicsiny Balázs, Králl Bori, Rónai Éva, Horgas Péter, Gerlóczy Sári.

Legfontosabb munkatársa, segítője azonban fia, Hollay Lóránt operatőr, fotós. Ő – amellett, hogy a tematikus kiállításokon olykor saját művei is szerepelnek – kiállításrendezőként vagy éppen sofőrként is segít, s bizony olykor még a zsebébe is nyúl a költségek finanszírozására.

Megköszönve eddigi munkájukat kívánok nekik sok erőt, hitet, bizalmat tevékenységük folytatásához, valamennyiünk érdekében.

Tóth Klára,
Balázs Béla-díjas filmesztéta, az MMA rendes tagja

Tóth Klára olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

VONA ÉVA
(Művészetpedagógiai Elismerő Oklevél)

Vona Éva és Pregitzer Fruzsina az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Nyirő Simon)

Évát lassan negyven éve ismerem. Legelőször Budapesten találkoztam vele: Bodnár Sándorral, az akkori Nemzeti Színház Nemzeti Stúdiójának vezetőjével közösen próbáltuk a színészmesterség alapjaira rávezetni. Majd sok évvel később Szabolcsban találkoztunk újra, és láttam meg, hogy miből lett a cserebogár... Évát mind a színház szeretete, mind a tanítás azóta sem hagyta békén. Elég csak végigtekinteni szakmai életén, hogy lássuk, milyen kiapadhatatlan szenvedéllyel keresi a képzésekben, a projektekben mindazt, amit felhasználhat. Felhasználhat a fiatalság minőségi nevelésére, művészet iránti kíváncsiságára, és mindenre, amivel érzékeny, szeretettelji jövőt építhet a gyermekekben. Fesztiválokra vitt számtalan gyerekcsoportot, nem egyszer rangos elismerést kapva, hogy később ő maga szervezzen iskolás drámafesztiválokat. Drámapedagógus, népművelő, kulturális szervező, és mivel újból beült az iskolapadba, hamarosan logopédus, ha a Debreceni Egyetemen megszerzi ezt a diplomát is.

Talán a legfontosabbat még nem mondtam el. Mindezt a sokrétű, nagyon szerteágazó feladatot (sokszor párhuzamosan művészeti vezetőként a Nyírbátori Kulturális Központban, valamint óraadó tanárként a Vásárhelyi László Református Alapfokú Művészeti Iskolában, a Nyíregyházi Művészeti Szakgimnáziumban, és immár 18 éve szervezve a máriapócsi színjátszó tábort – és még nem értem a felsorolás végére) Szabolcs-Szatmár-Beregben. Igen, Budapesttől 300 km-re. Makacsul itt, a végeken, ahol egyre kevésbé divatos élni, pláne értéket teremteni, hinni a fiatalokban, hogy majd a jövőt talán többé-kevésbé úgy viszik tovább, ahogy azt ő, Vona Éva nekik megmutatja, rájuk bízta.

„A művészet dolga, hogy pótolja az életet, amit elmulasztottunk.” – állítólag Richard Wagnernek tulajdonítják ezt a gondolatot, és én különösen érzem ezt Vona Évában: ő, aki az ifjúságot játékkal, a művészi létezés kezdeti tipegéseivel segíti élni, létezni, értékes-érzékeny felnőtté válni.

Szívből gratulálok, hogy Vona Éva megkapta a Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti Tagozatának Művészetpedagógiai Elismerő Oklevelét!

Pregitzer Fruzsina,
Magyarország Érdemes Művésze, az MMA rendes tagja

Pregitzer Fruzsina olvassa fel laudációját az MMA díjátadó ünnepségén (2024)
(Fotó: Solymosi-Tari Emőke)

(Az összeállítást szerkesztette: Solymosi-Tari Emőke)

A díjátadó ünnepségről az MMA hírlevele számára Tóth Ida írt összefoglalót, amelyben további fotók is láthatók:

<https://www.mma.hu/77/-/event/10180/az-alapokat-gyerekkorban-lehet-letenni;jsessionid=54BADF522558C5D03280A735E85FBB95>